

Когато препусна отново назад, в тедан бързо се обърна.

Тя стоеше там, край спрехите коли, тънка и стройна като топола. Вятърът леко вееше полата ѝ, косите ѝ. И в мрачевината, сред трепкащата свеклина на борините, на Виталиян се стори че съзира отново леката ѝ усмивка. Той махна с ръка. Тя отговори. На следния завој мракът погълна и последната следа на конника. Двете девически очи угаснаха. Безкрайна печал забуни мекият взор на безанката: те се опъти, навела глава, скръстила ръце към непознатия си гребий.

Рог направи и даде знак за потегляне. Заскърцаха колелата. Детските плачове позатихнаха. Старици Нито свободни, нито робни. Безанци. Тежко бе да ядеш чуждия залък, да напуснеш родния си покрив, да дириш подслон от милостива ръка.

Децата отново захлепчаха

Оставили топлиите си огнища, плодните си ниви, сега те бродеха като отвеяни листи. Старици свездаха чела в горък плач и притискаха до себе си русите и тъмнокоси глави на внуците, които пак затихваха, галени от пълната с обич треперяща ръка. Далече залаяха кучета. Наближаваха някакво селище.